Якось єгипетський цар забрів, гуляючи, до чудового лісу, де росли банани, горіхи й хурма. Відтоді цар щодня ходив у ліс, дивувався з папуг, що вигравали барвистим пір'ям, сміявся з мавп, що стрибали по деревах, рвали банани та горіхи й, облущивши, з'їдали їх. І ось одного дня цар мовив до свого почту:

— Мені спало на думку зібрати стадо мавп і навчити їх танців.

— Що ти, наш володарю! Хіба таке можливе? — здивувався почет.

— А чому б і ні? Мавпи дуже люблять наслідувати людей. Побачить вона, скажімо, що людина зачісується, і собі шкребе голову. Хай тільки побачить танок — одразу сама затанцює. Тож накажіть спіймати кілька десятків мавп і привезти їх до палацу.

Коли мавп привезено до палацу, цар звелів покликати танцюристів.

— Заженіть мавп до великої зали й спробуйте навчити їх танців. Та дбайте про них, годуйте добре, щоб не відчували вони неволі.

Танцюристи загнали мавп до зали й заходилися виконувати царське веління. Аж ось за кілька день один з них прийшов до царя й каже:

— Царю наш! Мавпи навчилися танцювати, та ще й як! Вони вивчили всі танці. Танцюють навіть краще за нас! А що вже тішаться! Ходи сам подивись!

Цар подивився й очам не повірив. Десятеро мавп танцювали так вправно й завзято, аж дух забивало з подиву. Захоплений цар звелів нагородити кожну мавпу торбинкою золотих.

Потім наказав покликати кравців. А коли ті прийшли й уклонилися, сказав:

— Пошийте для мавп гарне, барвисте вбрання. І щоб не було однакового. Не шкодуйте краму й золота на оздоби, робіть якнайкраще. Бо за тиждень у палаці — велике свято, і мавпи на ньому танцюватимуть. Такого свята досі не бачили!

За тиждень усе було готове. Палац, до якого посходились вдягнені в шовки та оксамити вельможні гості, сяяв оздобами. Цар з царицею щиро всіх вітали, частували пресмачними стравами й найсолодшими напоями. А потім цар провів гостей до просторої зали з коном і музиками.

Посідали на свої місця цар з царицею, а за ними й гості. Аж тут на кін вибігли мавпи в барвистому вбранні, в машкарах — дуже кумедні й симпатичні. Гості весело засміялися. Музики заграли, мавпи пішли в веселий, бурхливий танок. Гості дивилися й чудувалися. Щоб мавпи та були на таке здатні? Неймовірно!

Серед гостей був один молодик, який дуже полюбляв жартувати. Дивився, дивився на мавп — аж ось сяйнула йому думка.

Молодик вийшов до вітальні, взяв з таці жменю горіхів і, вернувшися до зали, підкрався до кону та й поклав горіхи на краєчок.

Ніхто з гостей того не завважив, але мавпи відразу помітили горіхи.

І таке тут почалося, що годі й розповісти!

Мавпи кинулися до горіхів, забувши, що вони танцюристки і на них дивляться цар з гостями. Штовхалися, чубилися, здирали одна з одної машкари. Коли якійсь удавалося вхопити горіх, решта налітали на неї, шарпали, шматували чудове вбрання.

На кону зчинився неймовірний шарварок. Мавпи розшаленіли, билися так, аж шерсть летіла.

В залі всі реготали, і найдужче — цар. А старий слуга, що дивився на все те в двері, похитав головою і сказав іншому:

— Мавпа є мавпа і мавпою зостанеться, хоч би як її вимуштрували, хоч би чого навчили...